

Arrest

nr. 275 246 van 13 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEMOL
Avenue des Expositions 8/A
7000 MONS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. DEMOL en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 26 november 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 6 juli 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 oktober 2020 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) overgemaakt. Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 21 januari 2022.

1.3. Op 22 februari 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 februari 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Goiânia (staat Goiás) en bent u Braziliaans staatsburger. U bent homo. U hield in uw jeugd uw geaardheid zo goed als mogelijk verborgen. Op school werd u gepest, waardoor u zich isoleerde. In 2009 werd u door R.(...), de toenmalige partner van uw moeder, seksueel misbruikt. Uw zus diende klacht in. Door de politie werden medische onderzoeken gevraagd. Doordat er sinds het misbruik al enige tijd verstreken was, viel het misbruik evenwel medisch niet meer aan te tonen. U moest samen met uw moeder op de rechtbank verschijnen en u herinnert zich dat R.(...) daar toen ook was, maar of hij daarna veroordeeld werd of niet, wist u niet. Na het misbruik werd u door psychologen opgevolgd. Sinds 2009 had u geen problemen meer met R.(...), maar als u hem toevallig ergens zag, dan voelde u zich niet op uw gemak. In oktober of november 2012 werd bij u hiv vastgesteld. U liep de besmetting op toen u met F.(...) samen was. U werd hiervoor tot aan uw vertrek uit Brazilië behandeld. In 2013 of 2014 leerde u L.(...) C.(...) kennen. U bleef met hem een viertal maanden samen. Na de breuk begon L.(...) C.(...) problemen te veroorzaken. Zo sneed hij uw moeders telefoonlijn door en knipte hij uw busabonnement stuk. Hij verspreidde ook roddels over u via sociale media en maakte uw hiv-status bekend. Op een dag maakte u een overval op de bus mee. U was toen de enige passagier. Hoe L.(...) C.(...) uw wedervaren op de bus heeft vernomen, wist u niet, maar korte tijd hierna liet hij u via een berichtje weten dat het op de bus gevaarlijk vertoeven is. U werd door de stalking zo wanhopig dat u besloot om de politie in te schakelen. De politie hield toen evenwel een grote staking. U bezocht verschillende politiecommissariaten, maar niemand wilde uw klacht opnemen. Tijdens een routinecontrole bij de dokter leerde u een zekere A.(...), een advocaat, kennen. Hij hielp u met de procedure, waardoor de juridische procedure tegen L.(...) C.(...) van start kon gaan. Toch was, om de procedure te doen slagen, een politieke klacht nog steeds nodig. U probeerde opnieuw klacht in te dienen, maar slaagde hier opnieuw niet in. In één van de commissariaten begon u uit wanhoop dan ook te roepen en te tieren. Hierop snelde een gewapende agent naar u toe waarop u hem zei dat hij u mocht doden als hij dat wilde. Hij doodde u niet, maar besloot uiteindelijk, nadat u hem de situatie had uitgelegd, uw klacht op te nemen. Hierna kon de juridische procedure verder gaan. U won. Sindsdien ontving u nooit bedreigingen vanwege L.(...) C.(...) meer. Dit was in 2014. In 2013 of 2014 voelde u dat het moment van uw outing gekomen was – u kon het gewicht van uw geheim niet langer dragen en vond het vervelend dat uw familie aldoor naar vriendinnetjes vroeg – en vertelde u over uw geaardheid aan uw moeder, die weliswaar ten aanzien van u positief reageerde, maar die hierdoor toch enigszins depressief was. In diezelfde periode kwam ook uw zus uw geaardheid te weten. Zij vertelde het door aan de rest van de familie. Uw vader, die van uw moeder gescheiden leeft, zette u hierop zijn huis uit. Hij sprak maandenlang niet met u, maar vroeg u uiteindelijk om vergiffenis. Sindsdien was jullie relatie echter nooit meer dezelfde. Zo nodigde hij u bijv. niet meer uit voor familiebijeenkomsten. U vermoedt dan ook dat hij nooit echt uw geaardheid heeft aanvaard. Hoewel uw zus toen in een echtscheiding was verwickeld, zei ze toch aan haar ex D.(...) dat u homo bent. U was toen ongeveer achttien, leefde zelfstandig en werkte in zijn broodjeszaak, waar men met u begon te spotten. Zo zei men bijv. telkens wanneer er een man de zaak binnenkwam, dat u op zijn schoot moest gaan zitten en hem een kus moest geven. Ook wanneer R.(...) de zaak binnenkwam, werd hetzelfde gezegd. U veranderde hierna van werk. Bij uw nieuwe werkgever voelde u zich beter, zelfs al werd er ook daar door twee collega's met u de spot gedreven. Toen u nogmaals van werk veranderde, werd u goed behandeld, maar werd u laattijdig uitbetaald. In 2016 had u door omstandigheden – u was net uw werk verloren – niet meer te eten. U vroeg overal hulp, want u kon niet bij uw moeder terecht die net was geopereerd. Op dat moment begreep u dat uw familie zich eigenlijk geen zorgen om u maakte. Uw grootmoeder langs vaderszijde vroeg zich bijv. als reactie op uw vraag om hulp luidop af waarom u eigenlijk alleen was gaan wonen. Op een bepaald moment zag u zich genoodzaakt om opnieuw in de broodjeszaak aan de slag te gaan. Het gedrag van uw collega's bleef echter onveranderd, waardoor u uiteindelijk ontslag nam en als Uberchauffeur begon te werken. Als Uberchauffeur was het niet altijd gemakkelijk, aangezien sommige passagiers gewapend waren en duidelijk maakten dat ze niet door een homo wensten vervoerd te worden. U probeerde uw geaardheid tijdens uw werk dan ook verborgen te houden. Tijdens uw werk als Uberchauffeur had u dan ook niet echt problemen, behalve dat u één keer door een moto werd achtervolgd – deze kon u uiteindelijk afschudden – en dat u één keer slachtoffer werd van een mislukte poging tot diefstal. Toen uw vader ziek werd, was u de laatste persoon die hiervan op de hoogte werd gebracht. Dit was te wijten aan het feit dat u homo bent en hiv heeft: uw vader had een transplantatie nodig en u was door uw hiv-status niet nuttig. In november 2019 kwam u naar België, omdat u hier familieleden heeft. Toen u geen hiv-medicatie meer had, lichtte u hen in dat u aan hiv lijdt. Ze reageerden goed en toonden u de weg naar een organisatie die u kon helpen met informatie over uw hiv-behandeling. Iemand van die organisatie vertelde u ook over de asielprocedure, waarna u op 6 juli 2020 om internationale bescherming verzocht. U verklaarde niet naar Brazilië te kunnen terugkeren, omdat u

vreest er geen werk te zullen vinden en honger te zullen lijden. U vreest door gewijzigde wetgeving niet meer als Uberchauffeur aan de slag te kunnen en u vreest ook niet in de horeca te kunnen werken, omdat u hiv heeft en bang bent zich te snijden. U vreest tot slot door uw hiv-status bij terugkeer geen relatie meer te kunnen aangaan, omdat de mensen in het algemeen bang zijn om via u hiv op te lopen. Zo vroeg uw zus zich in het verleden eens af, toen u een taart aan het bakken was, of dit door uw ziekte eigenlijk niet gevaarlijk was. In België bent u samen met T.(...) W.(...). Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; uw rijbewijs; de politieaangifte van uw zus, d.d. 29 juli 2009, naar aanleiding van het door uw moeders toenmalige partner R.(...) J.(...) d.(...) S.(...) gepleegde seksuele misbruik; en een aantal documenten in verband met uw problemen met L.(...) C.(...) de C.(...). Na uw onderhoud stuurde uw advocaat een mail met één opmerking over de notities van uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u in november 2019 reeds in de Schengenzone aankwam en dat u pas op 6 juli 2020 of meer dan een half jaar na uw aankomst in België, om internationale bescherming verzocht. U verklaarde dat u dit pas deed toen een organisatie die u hielp met de opvolging van uw medische situatie u van deze mogelijkheid op de hoogte bracht. Daarvoor had u zich niet geïnformeerd naar mogelijkheden om uw verblijf hier in orde te maken (CGVS, p. 2-3). Nochtans kan van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden, hetgeen u, gelet op uw laattijdig verzoek in België, niet heeft gedaan. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart de Braziliaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw homoseksuele geaardheid. Het Commissariaat-generaal trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Brazilië op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt weliswaar dat president Bolsonaro zich schuldig maakt aan een homofob discours waarnaar uw advocate ook verwees (CGVS, p. 13) en er in de Braziliaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van homoseksuelen die u ook vermeldde (CGVS, p. 11).

Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat het homohuwelijk in 2013 gelegaliseerd werd en dat ten gevolge van een beslissing van het Braziliaanse Hooggerechtshof in juni 2019 discriminatie op basis van seksuele oriëntatie strafbaar werd. Ook zijn er congresleden die openlijk homoseksueel zijn. Bovendien wordt nergens in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Brazilië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Dat mensen bang waren voor uw ziekte en dat uw vader en zijn familie geen steun voor u waren – uw vader heeft maandenlang niet met u gesproken toen hij vernam dat u homo bent; hoewel hij zich hiervoor

excuseerde, werd u door hem hierna niet op familiebijeenkomsten uitgenodigd; uw grootmoeder langs vaderszijde gaf kritiek op u toen u om hulp vroeg; u was de laatste om uw vaders ziekte te vernemen en de familie vermeed u omwille van uw geaardheid en ziekte (CGVS, p. 9-10); uw zus vroeg zich eens af, toen u een taart bakte, of u dat door uw ziekte wel mocht doen; wanneer u met een potentiële partner kennis maakte en u hem zei dat u hiv had, werd de relatie onmogelijk waardoor u bij terugkeer bang bent dat u geen relatie zal hebben (CGVS, p. 12) –, is, hoe betreurenswaardig ook, onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van vervolging of ernstige schade. In dit verband dient er immers op gewezen te worden dat u wel degelijk een entourage had die u steunde. Uw moeder en uw zus, die op de hoogte waren van uw geaardheid (CGVS, p. 3), aanvaardden uw geaardheid, uw moeder gaf u, waar mogelijk, assistentie en ondersteuning en vanuit België heeft u nog steeds met hen contact (CGVS, p. 2; p. 10). Toen u het moeilijk had om rond te komen, werd u gesteund door een chef en een vriend (CGVS, p. 10). U heeft ook een goede vriendin die sinds 2014 altijd voor u een steun was (CGVS, p. 11). In Brazilië slaagde u er tevens in om drie stabiele relaties uit te bouwen. U woonde ook tweemaal samen (CGVS, p. 10). Behalve dat mensen soms bang waren om hiv op te lopen, had u tot slot geen andere problemen in verband met het feit dat u drager bent van het hiv-virus (CGVS, p. 12).

Betreffende uw verklaringen dat er op uw werk door collega's mondeling met u werd gespot (CGVS, p. 4-6; p. 11), dat u bijv. in dancings werd aangestaard door mensen waaruit u kon opmaken dat uw aanwezigheid hen stoorde – dit ontaardde niet in fysiek geweld – (CGVS, p. 9) en dat u als Uberchauffeur altijd bang was dat uw passagiers die soms gewapend waren, uw geaardheid zouden kunnen achterhalen en u iets zouden kunnen aandoen – er gebeurde behalve een mislukte overval en een achtervolging door een moto die u kon afschudden evenwel nooit iets concreets – (CGVS, p. 11-12), kan er opgemerkt worden dat dergelijke situaties evenmin voldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te kunnen worden met vervolging of ernstige schade.

Betreffende uw door vele documenten gestaafde problemen met uw ex L.(...) C.(...) die u na jullie breuk stalkte en lastig viel kan er vooreerst op gewezen worden dat, zelfs al wist u niet waarom hij dit alles deed (CGVS, p. 7), deze stalking, gelet op L.(...) C.(...)' homoseksuele geaardheid en zijn positieve hiv-status, niet aan uw geaardheid noch aan uw ziekte te wijten kan zijn. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat, zelfs al was het door omstandigheden, met name de politiestaking, niet evident om klacht in te dienen, u uiteindelijk klacht kon indienen, een juridische procedure kon starten, u deze procedure won en u sindsdien, i.e. sinds 2014, jarenlang geen problemen meer met L.(...) C.(...) heeft ondervonden (CGVS, p. 6-7). Bijgevolg kan uit uw problemen met L.(...) C.(...) geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Betreffende het seksuele misbruik door de ex-partner van uw moeder blijkt uit uw verklaringen dat uw zus een door u met een proces-verbaal aangetoonde klacht indiende, dat de politie een onderzoek heeft geopend waarbij u gevraagd werd om u medisch te laten onderzoeken, dat het misbruik onmogelijk medisch te bewijzen viel doordat er vermoedelijk enkele maanden tussen het misbruik en het medisch onderzoek verstreken waren, dat R.(...) door het gerecht werd ondervraagd, dat u niet wist of hij uiteindelijk al dan niet werd veroordeeld en dat u, behalve dat u ongemakkelijk was wanneer u R.(...) zag, met hem sinds 2009 geen problemen meer heeft gehad (CGVS, p. 8-9). Bijgevolg kan ook uit uw problemen met R.(...) geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Uw vrees om bij terugkeer in Brazilië moeilijk werk te zullen vinden – u heeft immers geen diploma – en aldus honger te zullen lijden (CGVS, p. 11-12), is een motief dat als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uw hoofd suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond. U als homo en hiv-patiënt had immers toegang tot de arbeidsmarkt in Brazilië. Sinds uw achttiende – toen had u al hiv – werkte u in de horeca en als Uberchauffeur. U erkende dat, hoewel het nooit uw eerste keuze was, u altijd wel iets vond (CGVS, p. 11). Uit niets blijkt dus dat, zelfs al zou de wetgeving aangaande Uberchauffeurs kunnen veranderen, zoals u vreesde (CGVS, p. 11), en zelfs al beweerde u bang te zijn om u te snijden als u in een keuken zou moeten werken (CGVS, p. 12), u bij terugkeer naar Brazilië niet opnieuw toegang zou vinden tot de arbeidsmarkt, waar u in het verleden, zoals aangehaald, zowel als Uberchauffeur als in de horeca gewerkt heeft. U erkende overigens ook nog dat, toen u het in 2016 bij gebrek aan werk moeilijk had om de eindjes aan elkaar te knopen, u een behoorlijke bedrag van de regering uitgekeerd kreeg: dit bedrag was zelfs groot genoeg om te delen met uw zus (CGVS, p. 11). Bijgevolg kan er uit uw verklaringen geenszins opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Brazilië levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechterlijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviséerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, het seksuele misbruik waarvan u slachtoffer werd en de problemen met L.(...) C.(...) wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig en voldoende zwaarwichtig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken:

- *"Brazil: Situation and treatment of sexual minorities, including legislation, state protection, and support services"* van 5 april 2016 van RefWorld (stuk 3);
- het rapport *"Brazil. Events of 2021"* van Human Rights Watch (stuk 4);
- het verslag *"La communauté LGBT+ au Brésil entre (in)visibilité et rejet : Comment la communauté LGBT+ brésilienne est-elle au centre d'une rupture politique, culturelle et sociale ?"* van 15 mei 2020 (stuk 5);
- het artikel *"Indésirables du Brésil : la promesse reniée faite aux réfugiés vénézuéliens"* van november 2021 van Alternatives Humanitaires (stuk 6).

Verwerende partij laat aan de Raad bij haar nota met opmerkingen van 29 maart 2022 (rechtsplegingsdossier, stuk 4) nog volgende stavingstukken geworden:

- het rapport *"Country Report Brazil 2020"* van Amnesty International (stuk 1);
- het rapport *"Brazil"* van 2022 van Freedom House Country Report (stuk 2);
- het rapport *"Country Report on Human Rights practices for 2020. Brazil"* van United States Department of State (stuk 3);
- het rapport *"Brazil"* van 2021 van Human Rights Watch (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land

van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekers houding, waarbij hij meer dan een half jaar na zijn aankomst in België om internationale bescherming verzocht, kan niet in overeenstemming worden gebracht met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming;

(ii) hoewel verzoekers seksuele geaardheid niet in twijfel wordt getrokken, moet worden benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in Brazilië op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Op basis van de beschikbare informatie kan immers niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Brazilië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming, waarbij verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* moet aantonen, blijft dan ook noodzakelijk;

(iii) verzoeker slaagt er echter niet in een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen vermits:

(a) het feit dat mensen bang waren voor verzoekers ziekte en dat zijn vader en zijn familie geen steun voor hem waren, hoe betreurenswaardig ook, onvoldoende zwaarwichtig is om te gewagen van vervolging of ernstige schade. In dit verband moet er bovendien op worden gewezen dat verzoeker wel degelijk een entourage had die hem steunde, hij slaagde erin om drie stabiele relaties uit te bouwen in Brazilië en hij woonde tweemaal samen, behalve het feit dat mensen soms bang waren om hiv op te lopen, had verzoeker geen andere problemen in verband met het feit dat hij drager is van het hiv-virus;

(b) betreffende verzoekers verklaringen dat er op zijn werk door collega's mondeling met hem werd gespot, dat hij bijv. in dancings werd aangestaard door mensen en dat hij als Uberchauffeur altijd bang was dat zijn passagiers die soms gewapend waren, zijn geaardheid zouden kunnen achterhalen en hem iets zouden kunnen aandoen, moet worden opgemerkt dat dergelijke situaties evenmin voldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te kunnen worden met vervolging of ernstige schade,

(c) uit de problemen met L. C. evenmin een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid omdat uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker uiteindelijk toch een klacht kon indienen, een juridische procedure kon starten, hij deze procedure won en hij sinds 2014 jarenlang geen problemen meer heeft ondervonden met L. C.;

(d) betreffende het seksueel misbruik door de ex-partner van verzoekers moeder moet worden opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn zus een klacht indiende, dat de politie een onderzoek heeft geopend, dat het misbruik onmogelijk medisch te bewijzen viel, dat R. door het gerecht werd ondervraagd, dat verzoeker niet wist of hij uiteindelijk al dan niet werd veroordeeld en dat verzoeker, behalve dat het ongemakkelijk was wanneer hij R. zag, met hem sinds 2009 geen problemen meer heeft gehad, zodat deze problemen met R. geen nood aan internationale bescherming kunnen aantonen,

(e) wat betreft verzoekers vrees om bij terugkeer naar Brazilië moeilijk werk te zullen vinden en aldus honger te zullen lijden, moet vastgesteld worden dat dit motief als dusdanig niet ressorteert onder het

toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd, zelf oplopen tot een mensonterende behandeling, hetgeen *in casu* niet wordt aangetoond. Verzoeker had als homo en hiv-patiënt immers toegang tot de arbeidsmarkt in Brazilië en uit niets blijkt dus dat, zelfs al zou de wetgeving aangaande Uberchauffeurs kunnen veranderen en zelfs al zou verzoeker bang zijn om zich te snijden als hij in een keuken zou moeten werken, verzoeker bij een terugkeer naar Brazilië niet opnieuw toegang zou vinden tot de arbeidsmarkt waar hij in het verleden zowel als Uberchauffeur als in de horeca heeft gewerkt en verzoeker bovendien verklaarde dat hij, toen hij het in 2016 moeilijk had om de eindjes aan elkaar te knopen, een behoorlijk bedrag van de regering uitgekeerd kreeg;

(iv) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;

(v) de documenten die verzoeker voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker verwijst naar zijn homoseksuele geaardheid. Hij verklaart dat hij op school gepest werd waardoor hij zich isoleerde (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 4). Daarnaast wijst hij erop dat hij in 2009 door de toenmalige partner van zijn moeder seksueel misbruikt werd en zijn zus klacht indiende. Na het misbruik werd verzoeker door psychologen opgevolgd en kende hij geen problemen meer met deze ex-partner van zijn moeder behoudens het feit dat verzoeker zich niet op zijn gemak voelde als hij hem toevallig ergens tegenkwam (administratief dossier, CGVS, p. 5 en 8). In oktober of november 2012 werd er hiv bij verzoeker vastgesteld, waarvoor hij tot aan zijn vertrek uit Brazilië werd behandeld. In 2013 of 2014 leerde verzoeker L. C. kennen met wie hij een viertal maanden samen bleef. Na deze breuk begon L. C. hem te stalken. Verzoeker slaagde er uiteindelijk in om een klacht in te dienen tegen L. C., waarna hij de juridische procedure won en nooit meer iets van L. C. hoorde (administratief dossier, CGVS, p. 6-7). In 2013 of 2014 vertelde verzoeker over zijn geaardheid aan zijn moeder en kwam zijn zus dit ook te weten (administratief dossier, CGVS, p. 5 en 10). Zij vertelde het door aan de rest van de familie en verzoekers vader zette verzoeker hierop zijn huis uit. Hij zou maandenlang niet met verzoeker hebben gesproken, maar uiteindelijk wel vergiffenis hebben gevraagd. Tijdens verzoekers werkervaring werd hij geconfronteerd met opmerkingen van collega's en was hij bang dat zijn geaardheid zou worden ontdekt door passagiers tijdens zijn dienst als Uberchauffeur (administratief dossier, CGVS, p. 5-6 en 11-12).

Verzoeker stelt bij terugkeer naar Brazilië te vrezen moeilijk werk te kunnen vinden (administratief dossier, CGVS, p. 11) en honger te lijden (*ibid.*, p. 12). Verzoeker vreest door de gewijzigde wetgeving niet meer als Uberchauffeur aan de slag te kunnen en hij vreest ook niet in de horeca te kunnen werken omdat hij hiv heeft en hij bang is zich te snijden. Verzoeker vreest tevens dat hij door zijn hiv-status bij terugkeer geen relatie meer zal kunnen aangaan (administratief dossier, CGVS, p. 12).

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.2.1. Zo wijst de commissaris-generaal vooreerst terecht op verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat verzoeker meer dan een half jaar heeft gewacht na zijn aankomst in België om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, staat immers haaks op de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het

Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij geen vertrouwen had “*bij de mensen, zelfs zijn familieleden*” en hij bang was dat zijn meter zijn homoseksualiteit zou ontdekken hetgeen een normale reactie is voor iemand die al zijn hele leven wordt gediscrimineerd, bedreigd en vervolgd wegens zijn geaardheid, dient te worden benadrukt dat dit geenszins als afdoende verschoning kan worden aanvaard en niet kan verantwoorden waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Dat verzoeker meer dan een half jaar wachtte alvorens enig initiatief te nemen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hypothekeert dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van de beweerde nood aan internationale bescherming.

2.3.4.2.2. De homoseksuele geaardheid van verzoeker wordt *in casu* niet in twijfel getrokken.

De Raad benadrukt evenwel dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Brazilië niet voldoende is om te worden erkend als vluchteling.

Uit de door beide partijen ter beschikking gestelde objectieve landeninformatie – daargelaten dat een groot deel van de door verzoeker geciteerde bronnen grotendeels betrekking hebben op problemen waarmee transgenders te maken krijgen, alsook dat verschillende bronnen bezwaarlijk als actueel kunnen worden beschouwd nu zij handelen over rapporten van 2014 of ouder – blijkt vooreerst dat het homohuwelijk in 2013 gelegaliseerd werd in Brazilië en dat in juni 2019 discriminatie op basis van seksuele oriëntatie strafbaar werd door een uitspraak van het Braziliaanse Hooggerechtshof. Ook zijn er congresleden die openlijk homoseksueel zijn. Nergens in deze informatie wordt melding gemaakt van eventuele publieke, gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid.

Dit neemt niet weg dat er in de Braziliaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweld tegen homoseksuelen en dat de Braziliaanse president zich schuldig maakt aan een homofob discours. Ook de opkomst van evangelische bewegingen en van extreem rechts in politieke kringen, alsook de patriarchale orde in Brazilië bedreigen de door seksuele minderheden verworven rechten. Uit de voorgelegde landeninformatie kan evenwel niet worden afgeleid dat het homofob geweld en de discriminatie in Brazilië systematisch zijn, noch dat elke homoseksueel in Brazilië omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Hoewel uit het voorgaande kan blijken dat personen met een homoseksuele geaardheid een hoger risico lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, kan eruit niet worden besloten dat iedere homoseksueel in Brazilië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging en blijft een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming bijgevolg noodzakelijk. Het komt daarbij aan verzoeker toe om op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Dat mensen bang waren voor uw ziekte en dat uw vader en zijn familie geen steun voor u waren – uw vader heeft maandenlang niet met u gesproken toen hij vernam dat u homo bent; hoewel hij zich hiervoor excuseerde, werd u door hem hierna niet op familiebijeenkomsten uitgenodigd; uw grootmoeder langs vaderszijde gaf kritiek op u toen u om hulp vroeg; u was de laatste om uw vaders ziekte te vernemen en de familie vermeed u omwille van uw geaardheid en ziekte (CGVS, p. 9-10); uw zus vroeg zich eens af, toen u een taart bakte, of u dat door uw ziekte wel mocht doen; wanneer u met een potentiële partner kennis maakte en u hem zei dat u hiv had, werd de relatie onmogelijk waardoor u bij terugkeer bang bent dat u geen relatie zal hebben (CGVS, p. 12) –, is, hoe betreurenswaardig ook, onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van vervolging of ernstige schade. In dit verband dient er immers op gewezen te worden dat u wel degelijk een entourage had die u steunde. Uw moeder en uw zus, die op de hoogte waren van uw geaardheid (CGVS, p. 3), aanvaardden uw geaardheid, uw moeder gaf u, waar mogelijk, assistentie en ondersteuning en vanuit België heeft u nog steeds met hen contact (CGVS, p. 2; p. 10). Toen u het moeilijk had om rond te komen, werd u gesteund door een chef en een vriend (CGVS, p. 10). U heeft ook een goede vriendin die sinds 2014 altijd voor u een steun was (CGVS, p. 11). In Brazilië slaagde u er tevens in om drie stabiele relaties uit te bouwen. U woonde ook tweemaal samen (CGVS, p. 10). Behalve

dat mensen soms bang waren om hiv op te lopen, had u tot slot geen andere problemen in verband met het feit dat u drager bent van het hiv-virus (CGVS, p. 12).

Betreffende uw verklaringen dat er op uw werk door collega's mondeling met u werd gespot (CGVS, p. 4-6; p. 11), dat u bijv. in dancings werd aangestaard door mensen waaruit u kon opmaken dat uw aanwezigheid hen stoorde – dit ontaardde niet in fysiek geweld – (CGVS, p. 9) en dat u als Uberchauffeur altijd bang was dat uw passagiers die soms gewapend waren, uw geaardheid zouden kunnen achterhalen en u iets zouden kunnen aandoen – er gebeurde behalve een mislukte overval en een achtervolging door een moto die u kon afschudden evenwel nooit iets concreets – (CGVS, p. 11-12), kan er opgemerkt worden dat dergelijke situaties evenmin voldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te kunnen worden met vervolging of ernstige schade.

Betreffende uw door vele documenten gestaafde problemen met uw ex L.(...) C.(...) die u na jullie breuk stalkte en lastig viel kan er vooreerst op gewezen worden dat, zelfs al wist u niet waarom hij dit alles deed (CGVS, p. 7), deze stalking, gelet op L.(...) C.(...)' homoseksuele geaardheid en zijn positieve hiv-status, niet aan uw geaardheid noch aan uw ziekte te wijten kan zijn. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat, zelfs al was het door omstandigheden, met name de politiestaking, niet evident om klacht in te dienen, u uiteindelijk klacht kon indienen, een juridische procedure kon starten, u deze procedure won en u sindsdien, i.e. sinds 2014, jarenlang geen problemen meer met L.(...) C.(...) heeft ondervonden (CGVS, p. 6-7). Bijgevolg kan uit uw problemen met L.(...) C.(...) geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) betreffende het seksueel misbruik door de ex-partner van verzoekers moeder moet worden opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn zus een klacht indiende, dat de politie een onderzoek heeft geopend, dat het misbruik onmogelijk medisch te bewijzen viel, dat R. door het gerecht werd ondervraagd, dat verzoeker niet wist of R. uiteindelijk al dan niet werd veroordeeld en dat verzoeker, behalve dat het ongemakkelijk was wanneer hij R. zag, met hem sinds 2009 geen problemen meer heeft gehad, zodat deze problemen met R. geen nood aan internationale bescherming kunnen aantonen, (ii) wat betreft verzoekers vrees om bij terugkeer naar Brazilië moeilijk werk te zullen vinden en aldus honger te zullen lijden, moet vastgesteld dat dit motief als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling, hetgeen *in casu* niet wordt aangetoond. Verzoeker had als homo en hiv-patiënt immers toegang tot de arbeidsmarkt in Brazilië en uit niets blijkt dus dat, zelfs al zou de wetgeving aangaande Uberchauffeurs kunnen veranderen en zelfs al zou verzoeker bang zijn om zich te snijden als hij in een keuken zou moeten werken, verzoeker bij een terugkeer naar Brazilië niet opnieuw toegang zou vinden tot de arbeidsmarkt waar hij in het verleden zowel als Uberchauffeur als in de horeca heeft gewerkt en verzoeker bovendien verklaarde dat hij, toen hij het in 2016 moeilijk had om de eindjes aan elkaar te knopen, een behoorlijk bedrag van de regering uitgekeerd kreeg. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas onvoldoende zwaarwichtig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.4.3. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten onvoldoende zwaarwichtig zijn en dat zijn homoseksuele geaardheid op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

2.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Wat betreft de veiligheidssituatie in Brazilië wordt in de bestreden beslissing nog gemotiveerd als volgt: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviseerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven volledig ongemoeid laat en geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststellingen in een ander daglicht stellen.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in Brazilië is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd *in casu* niet

geloofwaardig en/of zwaarwichtig genoeg bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in Brazilië. Bijgevolg is verzoekers verwijzingen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET